

Prețuiți vremea lucrând pentru mântuire

"Scoală-te! Scoală-te, cel ce dormi! Scoală-te, om adormit de dezmațul patimilor, și învie din morți; scutură-te de amărârea aceasta, și te va lumina Hristos!" (Efes. 5,14)?

Iată-i, deci, pe cei care își duc viața fără să știe nici măcar ei cum. Aceștia lucrează, dar întrucât lucrează potrivit patimilor dobitocești, mânați de împătımirea simțurilor rămân fără lucrare. Aici este și răspunsul la nedumerirea multora, care zic: „Cum să fie cineva fără lucrare?”

Fiecare împlinește ceea ce-i cade în seamă, lucrează cu puterea sa, dându-și toată strădania.

Uită-te: cel iubitor de cinstiri se dă de ceasul morții, fuge înapoi și încolo, căutându-și privitori; cel rob al simțurilor, cu mare neliniște, caută ceva încă și mai rău; cel lacom de averi caută aur.”

Sfântul Inochentie al Penzei,
icoană

Da! Aceștia nu pierd nici o clipă – și pentru ei timpul e prețios, însă nălucirile rămân năluciri pentru totdeauna: viața fără virtute este nălucire și vis, adică e moarte.

Vremea vieții e încercare, când trebuie să dobândim toate, să pregătim toate, să ne înzestrăm cu de toate; este o stâncă primejdioasă, care atârână asupra hăului, stâncă sub care noi făurim corabia noastră – și aceasta are să pornească pe mare.

Corabia care nu este înzestrată se înecă îndată ce ajunge pe mare. Puterea apei lucrează neîncetat, sapă fără curmare țărâmul. De aceea, fiecare ceas, fiecare clipă apropie căderea de noi. Prin urmare, vai nouă dacă stâncă aceasta amăgitoare se va prăbuși înainte să fie gata corabia noastră! Atunci, împreună cu bucățile neterminate, ne vom prăbuși în adânc și vom fi pentru totdeauna jertfă a valurilor turbate. Tocmai de aceea ne învață Pavel: „Deci, luați seama cu grijă cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți! Pregătiți totul nu pentru timp, ci pentru veșnicie, prețuind vremea, căci zilele rele sunt.” (Efes. 5, 15)

Pregătiți cât timp este zi (Ioan 9, 4; 12, 35), cât mai este vreme, cât mai lucrează harul asupra inimilor noastre, cât timp ne mai trezește glasul Evangheliei.

Scoală-te, cel ce dormi, și învie din morți! Să nu dormim, ci să priveghem, atâta timp cât ne numim parte a trupului lui Hristos, să facem din noi înșine jertfă

vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu.

Lucrând astfel, vom umbla nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți.

Din continuarea acestor lucrări este alcătuită vremea vieții noastre. Hotarul milostivirii dumnezeiești e ascuns de noi. Nu se știe când se va încheia ziua, însă avem încredințare desăvârșită că "Ziua Domnului va veni ca un fur" (II Petru 3,10).

Să auzim glasul Evangheliei: "În ceasul în care nu gândiți va veni Fiul Omului" (Luca 12, 40).

Cine știe? Poate chiar în această clipă, când rostesc cuvântul acesta, îndelunga răbdare dumnezeiască ajunge la capăt; poate chiar în această clipă se va opri pulsul vieții a toată lumea, glas de tunet ne va chema la viața cea nouă, și însuși acest locaș sfânt va fi pentru noi toți groapă, mormânt de obște. Ascultătorilor, sunteți gata pentru aceasta? Sunteți gata să vă uniți cu Hristos în această clipă?

Iată, Mirele vine – ieșiți în întâmpinarea Lui! (Mt. 25, 6; 12,13). Vai nouă, vai nouă dacă va veni și ne va găsi dormind sau dacă ni se vor stinge candelile din lipsa de untdelemn! Neavându-l, nu vom grăbi în întâmpinarea și în urma Mirelui nostru, și chiar dacă ne vom ruga cu suspine după aceea: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă, vom auzi hotărârea aspră, dar dreaptă, care ne va trimite la osândă veșnică: Nu vă cunosc pe voi!